

Arrest

nr. 159 258 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens van 21 oktober 2013 (bijlage 13). Deze beslissingen werden op 25 november 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. JOCHEMS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2007 ontving verzoekster een visum type D, in de hoedanigheid van student.

Op 3 april 2007 werd verzoekster als student in het vreemdelingenregister ingeschreven en ontving zij een A-kaart, die vervolgens werd verlengd tot 31 oktober 2010.

Op 10 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 april 2011 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 27 december 2011 diende verzoekster een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk.

Op 27 februari 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2013 werd ingediend door:

Y.-A. A.E. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, een relatie heeft met De heer A.M.I. (legaal verblijf), uit deze relatie op 03.08.2009 een kind is geboren, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A.M.I. met legaal verblijf. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betreft immers slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van het kind, namelijk Y.-A. A. E. M.M.M., die op 05.05.2011 door haar partner zou zijn erkend. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat en schoolplichtig zou zijn kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid: ten eerste is de schoolplicht hier in België maar vanaf 6 jaar. Het kind heeft de leeftijd van 4 jaar.

Ten tweede daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Kameroen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Op 21 oktober 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw:

Naam, voornaam: Y.-A. A. E.

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: geen geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekster eigenlijk twee beslissingen aanvecht, met name enerzijds de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster ontwikkelt echter in haar verzoekschrift slechts middelen tegen de eerste bestreden beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard. Tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, voert zij echter geen middelen aan, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"2.1. Eerste middel

Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Aangezien de bestreden beslissing stelt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post van het land enkel een tijdelijke scheiding impliceert welke geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dat een kind van 4 jaar immers nog niet schoolplichtig is en het niet aangetoond werd dat in Kameroen weinig of geen onderwijs voorhanden is.

Terwijl M.M.M. in België geboren werd en kinderen in België naar school kunnen gaan vanaf de leeftijd van 2,5 jaar. Er zijn zelfs voorstellen om verplicht kleuteronderwijs in te voeren vanaf de leeftijd van 3 jaar.

Bovendien hebben kinderen in België recht op onderwijs en is het algemeen bekend dat kinderen baat hebben bij kleuteronderwijs temeer als het gaat om kwetsbare kinderen zoals in casu.

Dat het eveneens algemeen geweten is dat in Kameroen de toegang tot onderwijs niet gegarandeerd is minstens gebrekkig en onvoldoende is (zie bijlage 4); dat het dan ook strijdig is met het redelijkheidsbeginsel om te besluiten dat de moeder met het kind "tijdelijk" naar Kameroen kan gaan om een visum aan te vragen, terwijl:

- de vader legaal in België verblijft en werkt;

- het kind in België geboren en opgegroeid is;

- het kind naar het kleuteronderwijs gaat en enkel Nederlandstalig onderwijs heeft genoten;

- het onderwijs in Kameroen niet enkel gebrekkig en onvoldoende is maar ook onverstaanbaar voor het kind;

- het kind compleet geen voeling heeft gehad met de cultuur en de gewoonten in Kameroen;

- de integratie van moeder en kind in België hierdoor onderbroken zou worden;

Dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft;

Dat dit middel voldoende ernstig is."

Verzoekster meent dat de gemachtigde het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door te motiveren dat verzoekster zich met haar kind naar haar land van herkomst kan begeven om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, terwijl zij een relatie heeft met de vader van het kind, die in België legaal verblijf heeft en werkt, terwijl het kind in België is geboren, opgegroeid en Nederlandstalig onderwijs heeft genoten en geen banden heeft met Kameroen, terwijl het onderwijs in Kameroen gebrekkig, onvoldoende en voor het kind onverstaanbaar is en terwijl hierdoor hun integratie in België zou worden onderbroken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad onderzoekt de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing op grond van deze bepaling werd genomen.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn, zoals verzoekster aanvoert, omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing concreet besproken voor die elementen die verzoekster in haar verblijfsaanvraag had aangehaald als buitengewone omstandigheden – met name het feit dat zij sinds 2007 in België verblijft, een relatie heeft met de heer A.M.I. die verblijfsrecht heeft en dat uit deze relatie op 3 augustus 2009 een kind is geboren - waarom deze *in casu* niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar kritiek in het verzoekschrift weliswaar duidelijk maakt dat zij het met deze motivering niet eens is, maar dat zij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen.

Wat verzoeksters relatie met de heer A.M.I. betreft, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet de voorwaarden uiteenzet op grond waarvan gezinshereniging met een derdelandse partner met wettig verblijf kan worden toegestaan, hetgeen

onder meer het bewijs van een duurzame en stabiele relatie vereist. De gemachtigde kon dan ook, met verwijzing naar artikel 10, §1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, in redelijkheid stellen dat het loutere bestaan van verzoeksters relatie met de heer A.M.I. niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, te meer daar verzoeksters terugkeer naar haar land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen slechts tot een tijdelijke scheiding zou leiden.

Wat de situatie van verzoeksters kind betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing slechts verzoekster zelf betreft, terwijl haar kind net als zijn vader, de heer A.M.I., over verblijfsrecht beschikt en dus zijn moeder niet noodzakelijk naar het land van herkomst dient te vergezellen gedurende de behandeling van verzoeksters verblijfsaanvraag. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom haar partner zich niet tijdelijk over hun kind zou kunnen ontfermen terwijl zijzelf in haar land van herkomst de verblijfsaanvraag indient, zodat hun kind in tussentijd verder zijn verblijfsrecht in België kan uitoefenen, hier naar school kan gaan en zich verder kan integreren.

Indien verzoekster er toch voor zou opteren haar kind met zich mee te nemen naar haar land van herkomst terwijl zij daar haar verblijfsaanvraag indient, meent de Raad dat de gemachtigde in redelijkheid kon oordelen dat hiermee geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. De Raad wijst in dat opzicht op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156 325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Het is in dat opzicht ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde te stellen dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster, met haar betoog dat men overweegt om in België verplicht kleuteronderwijs in te voeren vanaf drie jaar, geenszins de motivering in de bestreden beslissing weerlegt dat haar kind op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen vier jaar was en dus jonger dan zes jaar, de leeftijd vanaf wanneer kinderen in België tot op heden schoolplichtig worden. Bovendien toont verzoekster niet aan, met haar bewering dat het algemeen geweten is dat in Kameroen de toegang tot scholing gebrekkig en onvoldoende is en met de bijlage die zij ter ondersteuning van deze bewering aan haar verzoekschrift heeft gevoegd, dat haar kind tijdelijk geen toegang zou hebben tot onderwijs in het land van herkomst gedurende de behandeling van de verblijfsaanvraag en dat dit het bijzonder moeilijk zou maken de aanvraag daar in te dienen, te meer nu haar kind zoals gezegd op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet schoolplichtig was.

Ook de motivering dat verzoeksters kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn komt de Raad niet onredelijk over. Dit wordt als dusdanig ook niet door verzoekster betwist. Met de loutere bewering dat haar kind slechts in het Nederlands kleuteronderwijs heeft genoten zodat het onderwijs in Kameroen voor hem onverstaanbaar zou zijn, maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat haar kind, dat nochtans wordt opgevoed door twee ouders die beide de Kameroense nationaliteit hebben en die slechts sinds enkele jaren in België verblijven, de betrokken taal waarin het onderwijs in Kameroen wordt verzorgd, niet zou begrijpen. Mocht dit evenwel toch zo zijn, bezit een kind op een dergelijk jonge leeftijd doorgaans de capaciteit om snel een vreemde taal te verwerven.

Waar verzoekster een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst onredelijk noemt aangezien hierdoor hun integratie in België zal worden onderbroken en aangezien het kind hier is opgegroeid en niet vertrouwd is met de culturele gebruiken van Kameroen, wijst de Raad erop dat verzoekster deze situatie zelf in de hand heeft gewerkt door in België een gezin te stichten terwijl zij wist of behoorde te weten dat haar verblijfssituatie precair was. Bovendien meent de Raad dat een tijdelijk vertrek uit België het integratieproces niet dermate zou schaden dat dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken die zou kunnen verantwoorden om de expliciete vereiste van de Vreemdelingenwet om de verblijfsmachtiging aan te vragen in het land van herkomst terzijde te schuiven, in het bijzonder gezien de jonge leeftijd van verzoeksters kind, van wie kan worden verondersteld dat het zich gemakkelijk tijdelijk aan deze andere culturele gebruiken kan aanpassen.

Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief niet ontbreekt, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van artikel 24 van de Belgische Grondwet.

Zij licht dit middel toe als volgt:

"2.2 Tweede middel

Schending van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het recht op onderwijs zoals voorzien in artikel 24 van de Grondwet.

Dat de bestreden beslissing bepaalt dat een kind van 4 jaar dat tot hiertoe onderwijs genoten heeft in België nog niet verplicht is naar school te gaan en probleemloos langere tijd van België en de school in België verwijderd kan worden;

Terwijl kinderen in België recht op onderwijs hebben en dat recht in de Grondwet ingeschreven is;

Dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging voorziet dat kinderen op jonge leeftijd met het oog op hun integratie de nodige kennis en taalvaardigheid kunnen verwerven op school;

Dat deze Europese richtlijn bovendien stelt dat de integratie van de gezinsleden bevorderd moet worden en zij op dezelfde wijze als de gezinshereniger toegang moeten krijgen tot school, werk en beroepsopleiding;

Aangezien de bestreden beslissing door alzo te beslissen de continuïteit van het onderwijs en het recht op onderwijs met het oog het verwerven van de nodige kennis en taalvaardigheid en de integratie in België in gedrang brengt;

Zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het recht op onderwijs zoals voorzien in artikel 24 van de Grondwet;

Dat dit middel voldoende ernstig is.”

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de Gezinsherenigingsrichtlijn). De schending van een richtlijn kan nooit rechtstreeks worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). De Gezinsherenigingsrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde, onder meer door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Dit wordt niet betwist door verzoekster, die in haar middel ook geenszins aanvoert dat deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform was. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat verzoekster niet verduidelijkt welke bepalingen uit de Gezinsherenigingsrichtlijn zij juist geschonden acht.

Het onderdeel van het middel gesteund op de schending van de Gezinsherenigingsrichtlijn kan dan ook niet worden aangenomen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het recht op onderwijs zoals gewaarborgd door artikel 24 van de Grondwet, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of uit artikel 24 van de Grondwet een zeker non-refoulementverbod kan worden afgeleid, het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar kind in het land van herkomst geen onderwijs zou kunnen genieten, zoals blijkt uit de bespreking *infra* van het derde middel. De Raad benadrukt verder dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen, en dat evenmin uit het recht op onderwijs kan worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 24 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

“2.3 Derde middel

Schending van het recht op gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M.

Aangezien de bestreden beslissing dat het gaat om enkel een tijdelijke verwijdering zodat er sprake kan zijn van een breuk van de familiale relaties en een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel;

Terwijl het algemeen bekend is dat deze "tijdelijke verwijdering" van lange duur is en niet enkel het gezinsleven maar ook de integratie van verzoekster en het kind in België hierdoor in gedrang komen;

*Dat deze lange verwijdering van het grondgebied wel degelijk een moeilijk te herstellen nadeel met zich zal meebrengen en dus een schending uitmaakt van het recht op gezinsleven;
Dat de bestreden beslissing dan ook het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. geschonden heeft;
Dat dit middel voldoende ernstig is.”*

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In principe kan dit artikel in hoofdzaak geschonden worden in geval van verwijdering en is de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Echter, nu de bestreden beslissing een beslissing is waarbij een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt deze minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat “*Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)*” Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepaling.

Zoals verzoekster opmerkt wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert en dus geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) een tijdelijke scheiding inderdaad geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228; zie ook RvS. 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekster meent dat de tijdelijke verwijdering die volgens de gemachtigde uit de bestreden beslissingen zou voortvloeien in werkelijkheid echter van lange duur is en derhalve niet alleen het gezinsleven maar ook de integratie van verzoekster en haar kind in het gedrang brengt.

De Raad wijst er in dat opzicht op dat de thans bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor verzoekster om het Belgisch grondgebied te betreden. Verzoekster dient echter te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de Vreemdelingenwet en dient met name, nu er zoals *supra* aangetoond geen buitengewone omstandigheden blijken te bestaan, haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke post bevoegd voor haar land van herkomst. Met haar loutere bewering dat het “algemeen bekend is” dat de verwijdering van het grondgebied terwijl haar verblijfsaanvraag behandeld wordt “van lange duur” zou zijn, die zij geenszins staaft, slaagt verzoekster er niet in de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen en aannemelijk te maken dat zij langer dan tijdelijk van haar gezinsleden in het Rijk zou gescheiden worden.

De Raad wijst er verder op dat het verzoekster ook vrij staat om, naast een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen met de heer A.M.I. en hun gemeenschappelijke kind op grond van artikel 12*bis iuncto* artikel 10 van de Vreemdelingenwet. In dat opzicht wijst de Raad erop dat artikel 12*bis*, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, indien dergelijke aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of verblijfplaats in het buitenland van betrokkene, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend, zodat geen sprake zou zijn van een scheiding die langer dan tijdelijk is en die aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Vooraleer een schending van een hogere rechtsnorm kan worden aangenomen, wordt verzoekster immers geacht de mogelijkheden die het nationale recht tot gezinshereniging biedt, uit te putten.

Waar verzoekster nog meent dat door de tijdelijke verwijdering uit het Rijk de integratie in het Rijk van haarzelf en haar kind in het gedrang komt, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet tot doel heeft een ononderbroken integratie van de vreemdeling in het land van zijn keuze te waarborgen, maar

wel het recht te beschermen op de eerbiediging van een gezins- en privéleven, hetgeen gelet op bovenstaande bespreking *in casu* niet in het gedrang is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. MAES